

ges for Thinget. Dernæst troe vi, at det ikke vil være nødvendigt for Statsrevisionen at opholde sig saa detailleret ved mangfoldige Punkter, naar den dog til Slutning, efter at have gennemgaaet Posteringerne og Regnskabsposterne i det Enkelte, er kommen til det Resultat, at Alt forsaavidt er i sin Orden, som der ikke er Anledning til derom at gjøre Indstilling til Rigsdagen og foranledige Beslutning af den; i alle saadanne Tilfælde mener man, at Betænkningen kan behandle Sagen langt kortere. Jeg skal tilføje, at man i Udvalget fra Først af endog havde troet at kunne gaae noget videre, thi Bestemmelsen i 2det Stykke af § 4 om, at der i Betænkningen skal gives Oplysninger om de foresundne Uoverensstemmelser mellem Finantsloven og Statsregnskabet, havde Udvalget fra Først af ikke troet var nødvendig, men da den blev ønsket af enkelte Medlemmer i Udvalget, er man alligevel gaaet ind paa at fastholde den. Naar man rigtigt beseer denne Sag, er det imidlertid ikke Statsrevisionen som saadan, der skal give Oplysninger om dette Forhold, men det er egentlig talt Statsregnskabet, der dog, saavidt jeg veed, ikke nu foreligger i en saadan Form, at det uden Detailgennemsyn af Posterne deri er muligt at see, hvorvidt der er Uoverensstemmelse mellem Finantsloven og Regnskabsposterne. Dersom Regnskabet var aflagt saaledes, at disse Uoverensstemmelser kom klart tilsyn, vilde det være aldeles overflødig for Revisionen at gennemgaae saadanne Poster i det Enkelte; thi der vilde da i Almindelighed ikke være Noget at conferere med Ministerierne om eller at indhente Oplysninger om og altsaa heller ikke Noget at meddele Beretning om til Thinget, men da Slikt ikke er Tilfældet, kan det maaskee være rigtigt fremdeles at paalægge Statsrevisionen at give Oplysninger herom. Man mener dog, at det kan gjøres paa en kortere Maade end hidtil, saaledes at Revisionen, naar den finder, at der ikke er Anledning til at gjøre Indstilling, kun saa kort som muligt meddele den factiske Oplysning, at denne Uoverensstemmelse

har fundet Sted, men at der ikke er Anledning til derom at gjøre Indstilling. Naar Betænkningen er affattet paa den Maade, vil man indsee, at der væsentligt kun bliver at give nærmere Forklaring om de Punkter, som der er Anledning for Rigsdagen til at drøfte noget næriere, men angaaende disse er det ogsaa i Forslagets § 4 udtrykkeligt paalagt Statsrevisionen at gjøre de fornødne Indstillinger. — Endnu skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er indløbet et Par Unøiagtigheder i Redactionen. I andet Stykke af § 2 staaer der saaledes: „Formanden vedtager og udfærdiger alle Statsrevisionen vedkommende Expeditioner.“ Der har tidligere staaet „modtager“, og det burde egentlig staae der endnu, men det vilde dog ikke være nogen heldig Form, thi man kan ikke sige, at Formanden modtager Expeditioner. Netop forbi „vedtager“ giver en bedre Mening, er det blevet overseet, at heller ikke dette i og for sig er noget godt Udtryk, men efter Conference med Ordføreren for Udvalget i Landstinget skal jeg til 2den Behandling gjøre Forslag til Forandring af dette Punkt. Ligeledes er der indkommet en Unøiagtighed i § 7, hvor der staaer: „Statsrevisorerne Honorar bestemmes til 1,200 Rd. for hvert Regnskab“; det skal naturligvis være: „bestemmes for hver til 1,200 Rd.“ — Ved disse Bemærkninger troer jeg, at det ærede Thing vil være tilstrækkeligt oplyst om Forslaget.

Sad: Jeg var ikke, før jeg hørte den ærede Ordfører udtale sig, enig med mig selv om, hvorvidt Udvalget i det Forslag, som her foreligger, virkelig havde tilset, at de Meddelelser, som i Fremtiden skulle komme fra Statsrevisionens Side, skulle indskrænkes. Betydeligt; men efterat jeg nu har hørt hans Ytringer, maa jeg jo antage, at i alt Fald Udvalget har været enig herom. Jeg vil i den Anledning tillade mig et Par Bemærkninger. Den Anskuelse, at Statsrevisorerne Beretning efterhaanden er bleven for fyldig, er nemlig, saavidt jeg veed, egentlig først kommen